

РЕШЕНИЕ

№ 386

гр. Пловдив, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Весела Ив. Евстатиева

Членове: Миглена Р. Маркова
Иванка П. Гоцева

при участието на секретаря Христина В. Христова
в присъствието на прокурора Иван Л. Илевски
като разгледа докладваното от Весела Ив. Евстатиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235300601519 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на подсъдимия И. Г. И. чрез защитника му адв.Л. срещу присъдата, постановена по НОХД № 1483/2022г. по описа на Пловдивски районен съд.

С присъдата подсъдимият е признат за виновен в извършено престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „А“ вр. ал. 1, б. „Б“ вр. чл. 342, ал. 1 НК и на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК първоинстанционният съд го е осъдил на ПЕТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА. На основание чл. 66, ал. 1 от НК съдът е отложил изпълнението на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода с изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в сила и не е наложил кумулативно предвиденото наказание по чл. 343г от НК „лишаване от право да управлява МПС“ на основание чл. 55, ал. 3 от НК. РС е постановил подсъдимият да заплати направените в производството разноски.

Присъдата се обжалва с доводи за неправилно приложение на материалния закон и необоснованост. Навеждат се доводи за липсата на доказателства, сочещи, че деянието е било осъществено на твърдяното единствено от пострадалата място – на пешеходна пътека. Изразява се становище, че доказателствената обезпеченост на казуса не позволява да се направи подобен извод, напротив същият се разколебава от изготвената в

хода на съдебното производство комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза и разясненията на вещите лица в съдебното заседание. Акцентираща се на проявено от първостепенния съд negliжиране на основни принципи в наказателния процес при осъждане на подсъдимия съгласно чл.303 от НПК при наличие на предположения и недоказаност по категоричен начин на обвинението. Прави се искане за отмяна на присъдата и постановяване на нова оправдателна. Същите доводи се поддържат и на въззивното съдебно заседание, както от защитата, така и от подсъдимия.

Прокурорът изразява становище за правилност и обосновааност на обжалваната присъда.

Пловдивският окръжен съд след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, съгласно правомощията си по чл.314 от НПК и възможността да установява нови фактически положения, след като взе предвид становищата на страните и приложените по делото доказателства, намира за установено следното:

От събраните по делото доказателства, настоящият съд намира за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият И. е правоспособен водач на МПС и притежава СУМПС, включващо категория „В“ и към инкриминирания момент работел за „З.“ АД, като търговски представител за района на гр.Пловдив и управлявал служебен лек автомобил марка „Рено“, модел „Клио“, с рег. № ***.

На 15.04.2021 г. в следобедните часове пострадалата Л. С. посетила „Четвъртък пазара“ в гр. Пловдив. Закупила продукти и тръгнала да се прибира към дома ѝ, който се намирал на север от река Марица и спрямо пазара, на ул. „Победа“ № 53. От „Четвъртък пазара“ тръгнала в посока от юг на север по малките улички към бул. „Марица-юг“ и река Марица. Преминала покрай училището, което се намирало в тази част на града, и излязла на желаната от нея улица. Целта ѝ била да премине през моста на реката, наричан „Герджика“. Затова като излязла на бул. „Марица-юг“ около 16:30 часа завила на ляво по тротоара в посока от изток към запад и предприела пресичане преди пешеходната пътека, която се намирала непосредствено преди моста в посоката ѝ на движение, за да премине по него.

По същото време подсъдимият И. се придвижвал сам със служебния си лек автомобил на територията на гр. Пловдив. Времето било слънчево, видимостта добра, пътят сух. Той стигнал до бул. „Марица-Юг“ и продължил да се движи по него, в посока от изток на запад към ж.к. „Христо Смирненски“. Подсъдимият приближавал с автомобила си моста на бул. „Руски“ (т.нар. „Герджика“), който минавал отгоре. Участъкът бил натоварен, предвид кръстовището в района на моста и в този момент имало наличие на множество автомобили. В този участък бул. „Марица-юг“ бил разделен на две платна за движение - южно и северно, като в платното за движение, по което се движел подсъдимия, а именно северното, било разделено на две пътни ленти - едната, от които била за ляв завой, за включване към моста (южна), а

другата - за движение напред (северна). Управляваният от него автомобил се движел по северната пътна лента за движение в посока от изток на запад до образувана колона от спрели автомобили, изчакващи за ляв завой. По същото време пострадалата Л. С. се намирала на южния тротоар на бул. „Марица-Юг“ и предприела пресичане на булеварда в посока от юг на север преди да достигне пешеходната пътека. Преминала покрай спрелите автомобили, изчакващи възможност да направят ляв завой. Междувременно, докато тя пресичала пътното платно за движение на булеварда, подсъдимият се приближавал, като се движел с около 15 км/ч. Подсъдимият И. не забелязал пресичащата пешеходка и не реагирал своевременно на възникналата опасност и така последвал контакт между предната част на управлявания от него автомобил марка „Рено“ с рег. № *** и тялото на пострадалата в областта на бедрото. В резултат на удара тя паднала на лявата си страна на платното за движение, като се подпряла на земята с лявата си ръка. Веднага след удара подсъдимият преустановил движението на автомобила, излязъл от него и отишъл при постр.С.. Подсъдимият И. на няколко пъти й предложил да я откара болница или спешен медицински център. Тя обаче поискала от него единствено да я откара до дома й, който бил в близост - от другата страна на реката. Подсъдимият предоставил своя визитна картичка на пострадалата с личен и служебен телефонен номер. Поискал от нея задължително да й се обади, защото бил загрижен за състоянието й. Обещал да й помогне с каквото може. Откарал я до дома й. При тези събития и без други оплаквания от пострадалата към онзи момент, никой не подал сигнал на ЕЕН 112 за процесния инцидент.

Вечерта след инцидента свид.С. почувствала силна болка в лявата китка, която превързала с лед. Съпругът й С.С. забелязал, че от вътрешната страна на китката било посиняло. На 16.04.2021 г. С. посетила личния си лекар, доктор М., поради болки в ръката и областта на бедрото. Обяснила й, че е претърпяла пътнотранспортно произшествие, но се оплаквала предимно от болката в тазобедрената област. Личният лекар й препоръчала, ако болката в китката се засили, да отиде на контролен преглед. Тъй като пострадалата не се оправяла в областта на лявата си китка и продължавала да изпитва болки, на 27.04.2021 г. посетила отново медицинския кабинет на личния си лекар, като се оплакала от нестихваща болка в областта на китката, където вече имала и оток. Свид.М. я насочила към рентгенов кабинет, за да си направи снимка. Пострадалата посетила същия ден спешния кабинет на УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД. От рентгенографията се установила фрактура на радиуса на китката и на С. било предложено оперативно лечение, доколкото шансът за положителен резултат от оздравителния процес бил значително по-голям при поставяне на метален имплант в сравнение с консервативно лечение чрез поставяне на гипсов ръкав. При прегледа в спешния кабинет пострадалата се обадила на подсъдимия и му казала къде се намира. Малко по-късно той и съпругата му, която имала медицинско образование, я посетили. Пожелали да говорят с ортопеда травматолог, за да разберат какво е състоянието й. Тъй като подсъдимият и съпругата му изпитвали съмнения да не са измамени, поискали от лекаря да видят резултатите от

рентгенографията и го попитали за друг метод за лечение, доколкото пострадалата им била казала вече, че операцията ще струва 1200 лв. Докторът обаче не им предоставил тази информация, казал им, че другият метод за лечение ще струва 80 лв. и ги помолил да напуснат кабинета. Дватамента изчакали пострадалата пред кабинета. Когато тя излязла, отново поискали от нея снимки и документи, но пострадалата отказала с аргумента, че няма какво повече да говори с него, тъй като желае да помисли и вероятно на следващия ден ѝ предстояла операция. Тръгнала си понеже искала да говори със съпруга си относно извършването на операцията, която в крайна сметка се състояла на следващия ден, след като пострадалата лично заплатила сумата за импланта и поставянето му. След операцията свид.С. звъняла няколко пъти на подсъдимия И.. Казала му, че всичко е минало успешно. Търсила от него и изпълнение на обещанието му да ѝ помогне с каквото може и да ѝ съдейства, включително и относно разходите за операцията. Подсъдимият обаче блокирал телефонния ѝ номер, тъй като смятал това за изнудване. След това той получил обаждане и от близък на пострадалата, който се представил за адвокат и пожелал да се срещнат и да се разберат. Било образувано настоящото наказателно производство, след като пострадалата подала жалба на 14.05.2021г.в РП Пловдив.

Гореописаната фактическа обстановка също е установена от районния съд, но с едно изключение. Контролираният съд превратно е приел за установен доказателствения факт, че деянието е извършено на пешеходна пътека. Иначе правилно установени са от районния съд, след направен анализ на приобщените по делото доказателствени източници и с оглед предмета на доказване по чл.102 от НПК, фактите по: управление на конкретното МПС от страна на подсъдимия на посоченото в обвинителния акт време и място, разсейването му, при което не е забелязал пешеходката, ниската скорост на придвижването му, натовареното движение в района, удрянето на пешеходката, падането ѝ с подпиране на лявата ѝ ръка, откарването до дома ѝ с предложение това да бъде сторено в болнично заведение и с предоставени на пострадалата контакти за връзка с водача на автомобила – подсъдимия И. И..

Доказателствената маса не очертава противоречия и относно развилите се пост инкриминирани събития – прегледите на пострадалата, констатираното счупване на левия горен крайник, отзоваването в болничното заведение на подсъдимия и впоследствие прекъснатия помежду им контакт – обстоятелства, които не се отричат и от предаденото на съд лице, установени са и от свидетелските показания, анализирани задълбочено и аргументирано от контролираната съдебна инстанция. На свой ред приложената по делото медицинска документация отразява фактите по понесеното нараняване на свид.Л. С. – счупване на лъчевата кост на лявата ръка, а СМЕ установява от медицинска гл.т. характера на нараняването, което се заключава в хипотезата на чл.129 ал.2 от НК като юридическа категория – трайно затрудняване движенията на горен ляв крайник за срок от над 1 месец от датата на травмата - за около 2,5 – 3 месеца. Съдебномедицинската експертиза е установила, че

констатираното и описано по-горе увреждане, което е съставомерно, е причинено по индиректен механизъм на счупване от настъпилото ПТП и е в причинно-следствена връзка с него, независимо че е открито по-късно. Ударът в долния крайник на пострадалата с автомобила, управляван от И., е нарушил равновесието на пешеходката и е причинил падането ѝ на земята с прилагане на защитния механизъм с подпиране на лявата ръка, което довело до счупването на лъчевата кост, а травмата в лявото бедро е в резултат от падането на терена и обладава характеристиката на лека телесна повреда. Законосъобразно това експертно заключение е ползвано при постановяване на проверявания съдебен акт.

Необосновано обаче са били отхвърлени от РС изводите по заключението на първата Автотехническата експертиза, изготвена на досъдебното производство. Същата аргументирано установява механизма на причиняване на ПТП, за което обективните данни по делото, изведени от гласните доказателствени средства /тъй като протокол за ПТП не е бил съставен, нито е бил извършен оглед на местопроизшествие/, се подкрепят и са проверени с експертните изводи на вещото лице В. И.. По този начин се установява, че причината за настъпване на пътнотранспортното произшествие е, че водачът на лекия автомобил „Рено“ - И. *не е реагирал своевременно на опасността* от удар с пешеходката. Съгласно заключението на експерта от момента, в който пешеходката навлязла в пътното платно за движение, водачът на лекия автомобил „Рено“, *при своевременна реакция и задействане на спирачната система* е имал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и по този начин да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране. Като спомагателна причина за настъпване на произшествието експертът е посочил и обстоятелството, че пешеходката е следвало да се съобрази с приближаващия лек автомобил. Правилно първият съд е забелязал, че при изготвяне на експертизата вещото лице е включило показанията на И. като свидетел по делото преди той да бъде привлечен като обвиняем, но тази забележка не държи сметка, че като резултат обсъжданото експертно заключение напълно съответства на обясненията на подсъдимия, дадени впоследствие на досъдебното производство /л.79-80 дос.пр./ като обвиняем, а и тези, депозиранни пред районния съд в хода на съдебното следствие /л.56-57 съд.пр./. По този начин няма пречка относно механизма на причиняване на ПТП заключението на в.л.И. да се ползва като обосновано и обективно изготвено с необходимите технически познания, основаващо се на годни доказателствени източници по делото с идентично съдържание откъм информативна обоснованост на разследваното събитие.

Всъщност описаният механизъм на пътното произшествие по първата автотехническа експертиза съответства и на установения от допусната и назначена комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза /КСМАТЕ/ от първостепенния съд. Съгласно заключението на вещите лица инженер М. и съдебен медик д-р П. е приета скоростта на движение на автомобила, посочена от самия подсъдим - от 15 км/ч, която съответства и на понесените от инерционните сили травми по тялото на пострадалата, а

скоростта на МПС в момента на удара е била под 5-8 км/ч. Скоростта на пешеходеца съгласно изследванията, извършени за пешеходци от женски пол с възрастова група над 60-70 г. при движение с „бърз ход“ е била около 4,9 км/ч. В анализираната пътна ситуация вещите лица по втората експертиза са приели, че скоростта, в която се е движел подсъдимият от 15 км/ч. е била технически съобразена с пътната обстановка и подсъдимият е имал възможност да преустанови автомобила, за да избегне удар с пострадалата, ако реагира своевременно на опасността. Тук следва да се посочи, че държавното обвинение не твърди причината за настъпване на ПТП да е несъобразена скорост, а несвоевременната реакция на подсъдимия. Т.е. изводите на вещите лица при каква конкретна скорост би било предотвратимо произшествието за конкретния казус е без значение, защото този въпрос би бил относим при своевременна реакция, а не при разсейване на водача, в каквата насока са и собствените обяснения на И. и описаните факти в обвинителния акт, предизвикали настъпването на ПТП. На подсъдимия не е вменено нарушение по чл.20 ал.2 от ЗДвП, нито е налице изменение на обвинението по чл.287 от НПК в тази насока. Безпредметно в обжалвания съдебен акт изводите в тази насока на експертите са били подложени на обсъждане и анализ вследствие разработените от тях хипотетични ситуации в зависимост от това дали водачът И. И. се е движил със скорост от 13 км/ч., вместо с 15 км/ч. споделяеми са в тази насока и възраженията на защитата. Първостепенният съд е следвало единствено да анализира механизма на настъпване на произшествието, който е установен от вещите лица М. и П., като съответстващ и на доказателствените източници по делото и в която част изводите по новоназначената експертиза са идентични с тези на в.л.И. по първоначалната такава, а именно:

Водачът И. И. е управлявал л.а. „Рено Клио“ по дясната лента на платното за движение на бул. „Марица-Юг“ в посока от изток на запад. През това време пешеходката Л. С. е пресичала платното за движение в посока юг на север, от ляво на дясно пред лекия автомобил „Рено Клио“, управляван от подс.И., от което поради забавената реакция на водача настъпил удар в предната лява страна на автомобила и в дясното бедро и таза на пешеходката. След удара л.а. се е установил на място, а пешеходката паднала на лявата си страна, като се подпряла с лявата си ръка. Причината за настъпилото произшествие от техническа гледна точка е, че при наличие на леки автомобили, спрели в лентата за ляв завой, или при отсъствие на такива автомобили водачът И. И. *не е реагирал своевременно на опасността от удар с пешеходката.*

Съответни на първоначалната съдебно-медицинска експертиза, както и на релевантните по делото писмени доказателства, са изводите на експертите М. и П. за получените от пострадалата увреждания и механизма на причиняването им, установени в причинна връзка с разследваното ПТП, а именно - счупване на долната част на лъчева кост на предмишница на лявата ръка (счупване на лъчева кост на типично място); кръвонасядане (хематом) в горната част на левия крак в областта на тазобедрената става. Травмата на лявата ръка в областта на китката е установено, че е в резултат от падането

при опита да се подпре с лявата ръка на терена - индиректен механизъм на счупването на лявата лъчева кост на типично място, когато лявата длан, с която се е подпряла е притиснала лъчевата кост в долната си част и тя е се счупила. Травмата на лявото бедро е в резултат от падането на терена. Установеният по продължителност оздравителен процес е формирал извода на РС за причинено трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник по смисъла на чл. 129 от НК.

Незаконосъобразно контролираният съд е кредитирал заключението по комплексната СМЕАТЕ, която е допуснал в хода на съдебното дирене, относно фактическото обстоятелство на кое място пострадалата пешеходка е пресякла булевард Марица-юг. Това е единствено фактически въпрос, а не такъв по проверката му чрез използване на специални експертни познания в областта на науката и техниката. Недопустимо вещите лица са надхвърлили своята компетентност, заключавайки, че „мястото на удара на 10-15 метра преди пешеходната пътека се изключва като възможен вариант за място на ПТП. Траекторията на движение на пострадалата е определена съобразно показанията ѝ от съдебното следствие като движение по маркираната пешеходна пътека“. Експертите са процедирали като решаващ правораздавателен орган, обсъждайки и оценявайки тежестта на доказателствени средства в наказателния процес. Още по-абсурден е логическият им извод, който е и доказателствено необезпечен, че щом „пешеходката Л. Н. С. се е запътила към стълбите, няма причина тя да пресича на друго място, освен по пешеходната пътека“. По съдържание това е въпрос, на който вещи лица не са компетентни да отговорят, а е единствено в правомощията на съда. На свой ред съдът недопустимо е кредитирал именно този им извод. Реципрочно на това твърдение, но със същия доказателствен дефицит е противоположното заключение, че е напълно логично пешеходката С., бидейки натоварена с покупки от пазара и отправяйки се към пешеходния мост при наличие на натоварено движение в района на кръстовището, където се намира пешеходната пътека, да предпочете да предприеме пресичане на пътното платно преди пешеходната пътека, за да спести време и път, с намерение да премине по ивицата от 70 см тротоар, в посока на дома ѝ и която траектория съвпада по диагонал с посоката ѝ на движение към въпросните стълби, по които да се изкачи на моста на „Герджика“.

Поради липсата на други доказателствени способности, подкрепящи твърдението на пешеходеца и частен обвинител по делото Л. С., контролираният съд необосновано е приел, че деянието е осъществено на пешеходна пътека, което е в противовес на твърдението на подсъдимия. Възраженията на защитата в тази насока са основателни. Вярно е отчетено, че предвид развилите се събития след около 10 дни от инцидента с открий.е на травмата на пострадалата, и впоследствие придобитото качество на страна в процеса, към заявеното от нея следва да се подхожда изключително внимателно, поради наличието на заинтересованост от изхода на делото. Нещо повече, наказателно-процесуалният ни закон забранява кредитирането на доказателства, утежняващи положението на предаденото на съд лице,

включително квалифициращи деянието фактори /в случая – причиняването на ПТП на пешеходна пътека/, които са в тежест на предаденото на съд лице, за които липсват убедителни доказателства. Противното означава да се правораздава по предположения. Наред с това прави впечатление, че гласните доказателствени средства било то показания или обяснения в зависимост от качеството на субекта на процеса И. Г. И. не се различават по своето съдържание и не се променят в зависимост от еволюирането на процесуалното му положение в наказателното производство. Последователно и непротиворечиво подс.И. винаги е твърдял, че ПТП се е случило не на пешеходната пътека, а около 15 м преди нея, както и че движението в този момент било натоварено и имало чакащи автомобили за ляв завой, пострадалата излезнала пред автомобила в момент, в който той не я е възприел и я бутнал. Подсъдимият винаги е признавал и неблагоприятния за него факт, че се е разсеял и в инкриминирания момент не наблюдавал пътя непосредствено пред него, а встрани вдясно и не е отричал причиненото като резултат ПТП. Вярна е забележката на защитата, че произшествието не е било запазено, оглед на същото не е бил извършен и обективни данни за местоположението на спрелия след ПТП автомобил, управляван от И. не е било фиксирано дори на протокол от ПТП, съставен от органи на Сектор Пътна полиция, тъй като такива не са посетили процесното място непосредствено след инцидента. Сигнал на тел.112 не е бил подаван. Други очевидци на стореното не са установени. Видеозаписи от района на местопроизшествието също не са налични. Т.е. твърденията на частния обвинител С., че ПТП е причинено на пешеходна пътека, нито пряко, нито косвено се потвърждава от други способи за доказване.

Приемайки противното, първостепенният съд превратно е формирал вътрешното си убеждение за този квалифициращ признак, при липсата на доказателства в тази насока, в разрез с разпоредбите на чл.303 ал.1 и ал.2 от НПК. Изложеното формира несъмненото за въззивния съд становище за оправдаване на подсъдимия по възведеното му обвинение по чл.343 ал.3 б.А вр. ал.1 б.Б вр.чл.342 ал.1 от НК относно причиненото нарушение на чл.119 ал.1 от ЗДвП „При приближаване на пешеходна пътека, водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“.

Посочи се по-горе, че изводът на проверявания съд за авторството на подсъдимия в пътно-транспортното произшествие, причинило телесната увреда на пострадалата, е законосъобразен. Макар и впоследствие, диагностицираните ѝ травми напълно отговарят на данните, изводими от всички доказателствени източници, анализирани и от първия съд за тези обстоятелства, посочени и по-горе в настоящото решение относно механизма

на причиняване на ПТП и наличието на причинно-следствена връзка между поведението на подсъдимия на пътя и телесното увреждане на частния обвинител. Наред с това, фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт касаят поведение, което изпълва състава на нормата на чл.20 ал.1 от ЗДвП – „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато ППС, които управляват“, тъй като И. не забелязал пресичащата пешеходка и не реагирал своевременно на възникналата опасност /стр.2 абзац 2 от обв.акт/. В ТР №2 /2016г. на ОСНК, ВКС в т.7 е приел, че решаващият съд е компетентен да даде правилната квалификация на нарушението, запълващо бланкетната норма на чл.343 от НК, когато в обстоятелствената част на обвинението са описани фактическите обстоятелства по извършването му. Липсата на контрол над управлявания автомобил се свързва с различни субективни фактори относно личността на водача и неговото състояние, начинът по който възприема или изобщо не възприема пътната обстановка преди да настъпи ударът, които му пречат да има адекватно на опасността поведение. В случая подсъдимият е поглеждал вдясно за преминаващи тротинетки, а пострадалата се е появила пред автомобила му отляво. Тези действия на подсъдимия се субсумират именно в нарушаване в правилото на чл.20 ал.1 от ЗДвП.

На следващо място, районният не е отчетел при постановяване на присъдата, че подсъдимият И. е направил всичко възможно за оказване помощ на пострадалата. Действията на подсъдимия И. Г. И., описани в обвинителния акт и установени в хода на съдебното дирене пред РС, сочат на оказана незабавна и своевременна помощ на пострадалата веднага след настъпване на ПТП, като И. с управлявания от него автомобил я е откарал до дома ѝ, след изричен отказ в този момент тя да бъде заведена до здравно заведение. Подсъдимият ѝ е предоставил и своя визитка с настояване, да го потърси при нужда от помощ. С тези действия подс.И. И. е изчерпал своите възможности за оказване на помощ, зависеща от него, доколкото той не е медицинско лице, а и в този момент пострадалата не е имала сериозни оплаквания и е била контактна. Поради това, с настоящото решение се налага преквалифициране на деянието при привилегирания състав на чл.343а ал.1 б.А пр.2 вр. чл.343 ал.1 б.Б, вр.чл.342 ал.1 от НК. Приложението на този по-леко наказуем състав е допустимо, след като се установи, че престъплението не е извършено на пешеходна пътека / Р № 30-2021-III НО ВКС/.

Така стореното от И. се наказва с лишаване от свобода до 2 години или с пробация. Налице са кумулативните предпоставки на чл.78 ал.1 от НК за освобождаването му от наказателна отговорност. Престъплението е непредпазливо и леко наказуемо; от деянието няма причинени съставомерни имуществени щети, които да подлежат на възстановяване; деецът е неосъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност по този ред; на пострадалата е причинена средна, а не тежка телесна повреда; отсъстват другите отрицателни предпоставки по чл.78а ал.7 от НК.

Предвиденото наказание е глоба е от 1000 до 5000 лева. Настоящият съд, след преценка на отгечаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства, намира, че административното наказание следва да е ориентирано към минималния размер и се индивидуализира на 1500 лева глоба. Отчете се превес на смекчаващите отговорността обстоятелства – добри характеристични данни, трудова ангажираност, ниска степен на обществена опасност на извършителя. Съобразно нормата на чл.35 ал.3 от НК, която повелява, че наказанието е съответно на престъплението, справедлива според настоящия съд е административна санкция именно в горепосочения размер, която е определена малко над законовия минимум, като се отчете, че наказанието се налага по административен ред и не представлява осъждане с наказателноправен такъв, макар и за извършено деяние, което запазва престъпния си характер.

Съгласно разпоредбата на чл.78а ал.4 от НК съдът може да прецени дали да наложи наказанието лишаване от права. Подс.И. не е лишен от първостепенният съд от право да управлява моторно превозно средство и в този смисъл при липсата на съответен протест или жалба е ненужно ново обосноваване на липсата на необходимост от лишаване на дееца от визираното право с оглед трудовите му обязанности и изтеклия период от време от датата на деянието. В тази част постановената присъда подлежи на потвърждаване. Същата следва да се потвърди и в частта относно присъдените разноски.

Воден от горното и на основание чл. 334, т.3 и т. 6 вр. чл.337 ал.1 т.2 и чл.338 от НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 91 от 13.04.2023г., постановена по НОХД № 1483/22г. на Пловдивският районен съд, както следва:

ПРИЗНАВА за **НЕВИНЕН** подсъдимият И. Г. И. да е осъществил престъплението на пешеходна пътека и го **ОПРАВДАВА** по предявеното му обвинение по чл.343 ал.3 б.А вр. ал.1 б.Б вр.чл.342 ал.1 от НК и да е извършил нарушение на чл.119 ал.1 от ЗДвП „При приближаване на пешеходна пътека, водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“.

ПРЕКВАЛИФИЦИРА извършеното престъпление от подсъдимия И. Г. И. в такова по **чл.343а ал.1 б.А пр.2 вр. чл.343 ал.1 б.Б, вр.чл.342 ал.1 от НК**, за това, че на 15.04.2021 г. в гр. Пловдив, бул. „Марица-юг“, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Рено“, модел „Клио“, с рег. № ***, е нарушил правилата за движение по чл.20 ал.1 от ЗДвП – „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато ППС, които управляват“ и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на Л. Н. С., ЕГН *****, изразяваща се в счупване на лъчевата кост на типично място на лявата ръка, причинило трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник, като след извършване на деянието е направил всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалата.

ОСВОБОЖДАВА подсъдимия И. Г. И. от наказателна отговорност на основание чл.78а ал.1 от НК и му налага **административно наказание ГЛОБА в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева**, като **ОТМЕНЯ** наложеното му наказание лишаване от свобода с приложението на чл.66 от НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____